

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Vitae Sanctorvm

Lippeloo, Zacharias

Coloniae Agrippinæ, 1604

Vita Et Miracvla S. Avxentii Abbatis. Ex ijs quæ Metaphrastes, purè & germanè, sed admodum prolixè conscripsit. Vixit ad tempora vsq[ue] Zenonis Imp. qui regnare cepit. Anno Domini 474.

urn:nbn:de:hbz:466:1-42667

S. Valerinus
decollatur.

ipsa cæde & custodia gloriari, eiusque constan-
tia Christianorum animos confirmari, medio
ctis silentio eiectum de carcere, iussu Placidii
his Præfecti decollauerunt. Sacrum corpus fuit
Procuro, Ephebo, atque Apollonio, in ecclesia
Interamnæ ciuitatis, nocturno itinere traslatum,
& honorificè sepultum; ubi cum quotidianis
vigilijs in Dei laudibus permanerent, senti à gen-
tilibus Leontio consulari traditi sunt. Quos cum
neque blanditijs, neque supplicijs frangere pos-
set, capitalem sententiam subire iussit. Porro SS.
Martyres felici agone consummati, à B. Adu-
dio non longè à corpore Sancti Valentini sepulti
sunt.

Item Procuro,
Ius, Ephebus
& Apollonio
sunt.

VITA ET MIRACULA S. AUXENTII

Vide Tom. 6. Annal. C. Baronij.
Abbas. Ex ijs qua Metaphrastes, purè & germanè
sed admodum proluxè conscripsit. Vixit ad rem-
pora vsq; Zenonis Imp. qui regnare cepit.
Anno Domini 474.

14. Februar.

Auxentius
dat se mili-
tiz.

Tempore Theodosij iunioris, anno eius im-
perij 35. fuit vir quidam Auxentius nomine,
ex genere quidem orientali, pietate autem
& Christiana doctrina eximie eruditus, corpo-
ris verò robore & specie singulari præditus. Hic
cum patrum suum Bizantijs militantem, ex Sy-
ria ascendens magno studio requisuisset, & præ-
ter opinionem è vita excessisse inueniret, ipse in
defuncti patris locum nomen suum militiæ tra-
didit, & pari virtute militari celebre reddidit. Et
quamuis in exercitu esset insignis, facta que eius
fortissima summam laudem mererentur; ipse
tamen insignior humanæ gloriæ contemptor, to-
ta mente ad promouendum insitum sibi pieta-
tis studium aspirabat. Hinc frequens illi con-
uer-

versatio cum sacro monachorum cœtu, & maxime cum Iohanne quodam, qui propè septimum in Clubo stabat, cuius vitam & actiones sibi imitandas proposuerat.

Porro benignitatis & misericordiæ studium imprimis sanctum illi fuit, prorsus ut nunquam aliquem, stipem mendicantem inanem à se repelleret. Die quodam pauperum vnus precibus valde importunis indusum ab eo postulauit; cumque illi vnicum tantum, quo indutus erat, ad manus esset, pauperem illum ad locum quendam deuium pertraxit, ibidemque ei proprium, quo indutus erat, indusum tradidit: sola ipse in penula remanens. Aliquot verò post diebus palatum ingrediens, mulier quædam passis crinibus ei obuiam occurrit, clamans & eiulans; O vis magna, quæ affertur ab Auxentio, qui comediis dæmonia. Viginti annis hic latui, & nunc miserrima virtute egredi compellor. Auxentius cum ad meos equo calcaribus, è turbis, quæ ad has mulieris voces vndique confluebant, se subducere vellet, illa immundo agitata spiritu, acrius sequebatur, ad eum vt Auxentius flens & suspirans, preces pro ea funderet, dæmonemque expelleret.

Post hæc vir sanctus nè quam ex humana laude labem contraheret, relictis omnibus, in deserto Bithyniæ partes se recepit, vbi in monte Oxea qui decem ferè à Chalcedone milliaribus distat, indutus veste ex pilis & pellibus contexta, vitam in omni sanctitate instituit, & in angustam cellulam lætus se inclusit. Cum autem fama sanctitatis eius longè latèque vagaretur, Comitissa quædam luminibus repente orbata è Nicomedia supplex ad eum venit, vt eius precibus visum recuperaret. Cui vir sanctus pro sua in calamitosos

mise-

Frequens
illius con-
uersatio cū
monachis.

Curat dæ-
moniacam Au-
xentius.

Fugit ad de-
serta loca.
Vide asperi-
tatem vesti-
tus.

Cæcam san-
nat.

miseri-
cordia, fufis ad Deum precibus extor-
lumen contactu manuum fuarum reftituit. Hoc
fuit principium miraculorum eius in monte
Oxeæ.

Cæbra iu-
ramenta, le-
pra punita.

Eorum autem qui ab immundis vexabantur
spiritibus, ingens quotidie ad eum conflabat
multitudo, ex quibus plurimi sanctissimis eius
precibus sunt curati. Die quodam venerunt ad
eum duo morbo elephantiaci turpiter deformati,
ut sanitatem ab eo perciperent. Quibus vir
sanctus: Nostis, inquit, o fratres qua de causa in
Domini in vos defæuiat? Vos frequenter iuratis,
mis de causis sacrosanctum illius nomen in vanum
sumitis, iuratis, ac peieratis, ideoque iustitiam
illius iudicio præfens hæc calamitas vos premit.
Sed iam tandem peccatum vestrum agnoscat, &
ad mentem redite, ut sanitatem consequamini.
Hæc cum dixisset, omnes ad precandum horatus
est, & ipse flexis genibus & ingenti lachrymarum
profusa, tandem surgens oleo sancto à vertice ad
pedes vsque eos inunxit, & sanos atque inco-
lumnes à se dimisit. Simili modo paralyticum, & duas fu-
minas à legione demoniorum obsessas, liberauit,
& mutæ quoque beneficium loquelæ reftituit.

Oleo sancto
curat lepro-
fos.

Item dzmo-
niacas &
mutam.

Post aliquot autem annos, quibus sanctus huius
mundi voluptatibus renūciauerat, Theodosio iu-
niore Imperatore è præfenti vita sublato, cum
Marcianus Christianæ religionis cultor eximius
in imperiū successisset, ingens repetè rerū omni-
um perturbatio ac præcipuè religionis confusio
exorta est. Quidam enim Eutyches presbyter, in-
summa, refutata ià antè & abolita à Basilio, Gre-
gorio, & Iohanne Chrysoftomo Episcopis fan-
ctimonix ac eruditionis laude præfatisimis, de-
liramenta ab inferis excitare, & renouare con-
tende-

Eutyches
hæreticus,
tempore

endebat, pestemq; vnam omnium terri mar in
 ecclesiam inuehere conabatur. Quam vt oppri
 meret, Marcianus totius orbis Episcopos Chalce
 donem conuocauit. Cumque sexcenti & triginta
 eo conuenissent, Imperator & Episcopi omnes,
 Auxentium in concilium vocari postularunt. Qui
 cum mordicus resisteret, diceretque monachorum
 non esse docere sed potius doceri: fuit à militi
 bus & clericis quibusdam, eam in rem ab Impera
 tore missis, inuitus adductus. Ex monte igitur hoc
 modo per vim abreptus, cum pariter cum eis ad
 synodum pergeret, multa in via miracula patra
 bat. Demones ex obsessis corporibus vi precum
 suarum expellebat, morbos sanabat, & quavis
 calamitate affectis auxilium & opem afferebat;
 itaque adeo vt milites & clerici virtute miracu
 lorum eius in admirationem rapti, eum prae
 stigiorem ac Christi illusorem appellarent, &
 tanquam hominem mente captum firmis carce
 ribus & monasterio quod erat in Phelio, con
 cluderent. Neque hac iniuria virum illum san
 ctissimum affectis contenti, multorum iudicio
 tanquam maleficii reum condemnarunt. Quod
 ille tulit patientissimè: Immo quanto maiori
 ab hominibus contumelia afficiebatur, tanto
 magnificentius nomen Domini predicabat: &
 in contumelijs alacrius exultabat. In vinculis au
 tem cum in monasterio illo à militibus detine
 retur, quamuis loci illius monachi inopia eius
 enimia quadam benignitate consulerent, & in
 iuriam omnem à viro sanctissimo propulsarent,
 ille tamen humanam consolationem penitus
 admittere recusauit; immò in tanta austeritate vite
 perseverauit, vt cibi omnis potusque expers, ca
 lesti consolatione & animu & corpus sustentaret.
 Post

Marciani
 Imperato
 ris.

Synodus
 Chalcedo
 nensis.

Vir sanctus
 post tot mi
 racula iniu
 ria afficitur.

Patientia
 eius.

Mira eius
 abstinencia.

Erat locus
ille sic di-
ctus, à Ruffi-
no Consule,
qui ecclesia
Apostolorum
cum mona-
sterio adifi-
cavit.

Miracula ei-
us in mona-
sterio B. Hy-
patij, vbi co-
elus tene-
batur.

Auxentius
ducitur ad
Imperatorem
honorificè.

Auxentius
damnat Ne-
storij & Eu-
tychis erro-
res, & pro-
bat fidem
Chalcedo-
nensis sy-
nodi.

Post hæc, cum maleuolorum inuidia non
ceret, fuit ad Ruffinianas deductus, prope
Apostolos, in monasterio B. Hypatij, vt ibi er-
nium conspectu remotus, vitam in silentio
igeret. Fuit autem à sacris loci illius incolis
maxima incredibilis beneuolentia signifi-
ne exceptus; & quia videbant illum virum
diuino spiritu plenum, omnibus ab illo
monasterium confluentibus, hospitij beneficia
concedebant, & prompto alacrique animo
peribus & hominibus calamitosi ministratione
eoque magis quod Auxentius vi precum
consuetam miracula quæ inuidorum calum-
niam obscurata erant, renouaret. Immundis
tutus verbo virtutis ex obsessis corporibus
gabat, lunaticos, paralyticos, & alijs oppres-
languoribus mira facilitate curabat.

Dum hæc geruntur, missi sunt ab Imperatore
qui Auxentiū adduceret, vt vir sanctus suo
su sanctam & œcumenicam Synodum, confirmaret.
At ille quamuis summa vi primum resistens,
indignum se clamitans qui suam sententiam
ctissimorum Episcoporum decretis adiungere
& ab infra humilitatis virtute, canem se mor-
um appellaret, Imperatoris tamen & Episco-
pum omnium mandato sententiam dicere com-
pulsus, constanter sanè & præclarè Nestorij
& Eutyichis manifestum furorem, quo scelerat
de persona Christi, ac Dei genitricis Maria, do-
gmata in Ecclesiam inuehere conabantur, re-
guit. & sacrosanctam Synodum stabilivit. Hæc
cum summa cum Imperatoris & Patrum omni-
um gratulatione peregisset, protinus se ad inter-
missa solitudinis certamina, in monte aspero
nè &

& horrido, Ruffinianis propinquo, recepit; ubi
 & quanta perpeffus fuerit, & quam inuictio
 nimo contra dæmonum infidias & fraudes de-
 certauerit non erit abs re explicare.

Quadam nocte cum tota mente in cœlis ver-
 saretur, innumerabilis dæmonum multitudo
 cum terribili quodam rugitu adfuit; vt eum vel
 terrore aliquo concuterent, vel certè à sublimi
 orationis studio præpedirent. Sed ille malignis
 eorum insultibus affuetus, solo crucis signo in-
 fugam eam conuertit, mentisque aciem in orati-
 one planè immotam seruauit. Frequenter se Sara-
 thas in angelum lucis transformans, sub magno
 pietatis prætextu, infidias struxit, sed nunquam
 tamen in fraudem impellere potuit. Erat enim
 diuinarum scripturarum peritissimus, & discre-
 torum spirituum valdè eximius. Porrò nihil in eo
 maiore encomio dignum esse videtur, quam be-
 neficiendi studium, quo incredibiliter erga pro-
 ximum ardebat. Nam licet ab omni familiari ho-
 minum conuersatione & amicâ societate seclu-
 sus in solitudine degeret, precibus tamen in re-
 bus afflictis & desolatis multis opem adferebat;
 & fama virtutum suarum plurimos ad se quoti-
 die alliciebat: quorum nemo non aliquo insigni
 ab eo affectus beneficio recessit. Terrenarum &
 præterlabentium rerum contemptum omnibus
 sine intermissione inculcabat. Quid enim dice-
 bat, hæc vobis ad veram felicitatem conferre po-
 terunt? Non sumus à Deo ad partum, & solam
 corporis curam, vt pecudes, creati: sed ad immor-
 tale decus & gloriam. Quid igitur aliud nobis in
 vita faciendum est, cum nos immortales, diuino
 que semine generatos esse sentiamus, quam vt ab-
 relictis & repudiatis mortalibus rebus, de immor-

A a a talibus

Dæmones
 eum terrere
 nituntur.

Crucis si-
 gno eos fu-
 gat.
 2. Cor. II.

Summū eius
 studiū, prox-
 imis benefa-
 ciendi.

Terrenarum
 rerum con-
 temptum
 eis inculcat.

talibus atque diuinis noctes & dies, cum incubi-
bili voluptate cogitemus.

Hæc & alia multa, quæ nos propositi nostri
memores omittimus, cum diceret: plures diuino
amore fauciati, rebus mundanis & malis renun-
ciare, eiq; adhærere volebant: quos tamē vir
sanctus, admittere recusabat; monēs eos ut vitia sua

Nota prudē-
tiam viri il-
lius sanctif-
simi, in reci-
piendis mo-
nachis.

corrigētes, in primis omnes facultates suas dispo-
suerunt; ne vllam haberēt occasionem reuertendi
aliquando ad vomitum, & retro respiciendi. Pro-
clare enim & prudenter sentiebat, rem tantam
stabilis ac cōstans esse possit, nō leui cōsideratio-
ne aggrediendā; sed summa cū maturitate, ac per-
fecta veteris hominis expellitione, quæ omnem
corporis voluptatem, perindē vt morietes mētē
à se expelleret. Vndē paucos quidē in cōsuetudine
sui certaminis & vitæ societatem recipiebat, sed
quos videbat strenuos esse bonorum operum
mulatores, & cum inimico, inuicta virtute con-
gredi posse confidebat, summo cum gaudio am-
plectebatur, eosque tunica ex pilis & pellibus
contexta vestitos, in interiora deserti loca mit-
tebat, vt ibi antē omnia fraudes & insidias dia-
monum addiscerent, quo postea in spiritu ex-
celsi, infirmiores docere possent. Parum enim
putabat vir sanctus, in solitudine delitescere
sed totis eam in rem viribus incumbere, cum
per se, tūm per suos discipulos, alios & la-
queis diaboli eriperet, atque ad pietatis studium
adduceret.

Vide quo-
modo etiā
in solitudi-
ne curam
proximi ha-
beat.

mirum
quare
necessi-
culari
mē con-
tu ad p-
virgere
vntim
uir, & i-
narum
re iustifi-
liz mu-
nem p-
gare
ree, vol-
pilis co-
dem
reore
tabat. In-
inuen

Porte
mē pe-
earum
tamē
quant
& dat
adhor
repet
de me
spirit
ralita-
tatem
Deum
parte

Erat quædam Eleuthera, quæ multo tempore
Pulcheriæ à cubiculis fuerat: hæc cum diuino
amore faucia importunis precibus instaret,
eam monastica vitæ disciplinis imbueret,
turbulentis mundi negocijs auulsam Christo
secraret: respondit Auxentius: se admirari (ad-
mirum

mirum ut eius spiritum & constantiam probaret) quare tantam vitæ austeritatem sine graui aliqua necessitate expeteret; maneret porro in statu seculari in quo benè viuendo salutem suam optimè constituere posset. Sed cum illa, diuino spiritu ad perfectionis studium excitata, instaret & virgeret, & lachrymis suis vim adferret; ganisus vehementer vir sanctus eam Christo consecrauit, & in campo suburbani Cyreta nomine, diuinarum scripturarum meditationi assiduo insistere iussit, ijsque sanè disciplinis eam imbuit, ut alia multæ & virgines, & præclaræ matronæ eius exemplo prouocata, ad eius societatem se aggregarent. Cum autem numerus paulatim accresceret, voluit omnes vniformi habitu vestiri, qui ex pilis contextus, & magnis pallijs ad talos vsque demissis superinductis, alios vel solo aspectu ad reuerentiam & pium quendam horrorem excitabat. Hic habitus ijs in locis ab Auxetio primùm inuentus, & religiosus fœminis traditus est.

Eleuthera
Christo cō-
secrat, &
montalem
facit.

Nota habitū
hunc religi-
osarum fœ-
minarum.

Porro cum fœminei sexûs fragilitatem optimè perspectam haberet, non desistebat animos earum pijs adhortationibus ad continentia certamen acnere; & frequenter apud eas diserebat, quantum scelus esset oblatum semel virginitatis votum & datam Christo fidem violare. Peracta autem adhortatione montem habitationis suæ locum repetebat, vbi nocte quadam in tugurio, suo cum de more precibus & vigilijs incumberet; vidit in spiritu magnum illum Simeonem Stylitem mortalitatis vinculis solutum, ad beatam immortalitatem commigrantem. Tanta enim mentis in Deum puritate vigeat, ut ea quæ in altera orbis parte fierent, contemplaretur. Tandem deuexa

Mentis eius
in Deum pu-
ritas.

744 MART. SS. FAUSTINI ET IOUITAE
tate, plenus bonorum operum, & admirandis
virtutibus ac miraculis clarus in monte, quibus
pem dicitur, beatum Deo spiritum tradidit, cuius
corpus in oratorio ab eo instar monasterij in-
structo, cum multis suorum lachrymis, con-
tutum fuit; ubi per multiplicem Christi benigni-
tem eximia eius sanctitas in hodiernum usque
em miraculis claret.

Vita excedit
vir S.

Vide Czf.
Baron. Ann.
Tom. 2.

MARTYRIVM SS. FAUSTINI ET IOUITAE, ex eo quod est per Surium, cui Ado & antiquissima Martyrologia fidem faciunt. Mortuam sententiam accepere Anno Christi 112.
Alexand. Pap. 2. Hadrian Imp. 3.

15. Februar.
Patria Fau-
stini & Io-
uitae fratru.

Beatissimi viri Faustinus & Iouita, nobilitate in ciuitate Brixia orti parentibus Christi fidem, quam religiosa mente didicerant, instanti sollicitudine praedicabant. Erant enim non solum germanitate carnis coniuncti, sed etiam virtute spiritus ita vniti, vt concordia vbiq; studio, Christum annunciantes, copiosam regionis illius multitudinem, ad veram fidei cultum perducerent. Erat siquidem eo tempore eiusdem ciuitatis Brixiae Episcopus, Apollonius nomine, qui ob metum persecutionis sese in abditis occultabat. Is cum famulos Dei ardentissimo praedicationis feruore flagrare conspiceret, accessit ad se ecclesiasticis gradibus sublimauit. Denique Faustino, qui natu maior erat, presbyterij officium tradidit; Iouitam vero iunioris naturae frorum Christi numero sociauit. Susceptis itaque diuinis ministerijs, coepere tanto propensius veram praedicationis insistere, quanto magis eos sacerdotalis dignitas inuitabat.

Eo tempore Italicus Comes, qui Rhetiam populis

Faustinus fuit
Presbyter, &
Iouita Dia-
conus.